

GRUP D - Prosa
9002

MARIA PRAT COLONBR 14 anys
3r ESO
Secció d'Institut Joan Triadú
Ribes de Freser

AIXÍ QUE, A TOTS VOSALTRES, VIVIU!

(2)

Un dia, una noia va dir que li agradaven les coses que arriben soles i t'agafen per sorpresa, aquelles que t'amaren l'ànima com la pluja. Potser, tan sols t'omplen el cos de bales i cardenals i ferides, com un huracà desbocat. I a vegades, l'únic que desitges és que no haguessin ocorregut mai.

Un dia, Eduardo Galeano, digué: *els científics diuen que estem fets d'àtoms, però a mi un ocellet em va dir que estem fets d'històries*. Suposo que si digués que aquest ocellet tenia massa raó, ningú intentaria convèncer-me de que no és cert.

Altres diuen que l'important no és el final feliç, sinó la història. Imagina els contes que ens explicaven de petits abans d'adormir-nos; imagina una Blancaneus a qui cap bruixa hagués enverinat; imagina una Ventafocs a qui no li hagués caigut cap sabata de vidre, o imagina una sireneteta que mai s'hagués separat del seu pare. Sense històries, no hi hauria finals, no hi hauria vides, no hi hauria...res.

I aquesta, tan sols és una història més, sí. Pots decidir continuar llegint, viure durant uns minuts el que potser no viuràs mai. O pots escollir tornar aquests fulls al munt de papers que s'estenen sobre la taula. Tens el poder de triar el que vols fer. Ara, i sempre.

I sí, aquesta és tan sols una història més. Però, al cap i a la fi, tots estem fets d'elles.

Podríeu pensar que us parlaria de la mort. O d'amistats que creuen durar per sempre. Però, realment, ni tan sols jo sé del que us parlaré ara mateix. Podria parlar-vos de llargues nits buscant la felicitat en camins perduts, nits sota les estrelles buscant un final que no existeix. I és que la felicitat la trobes quan deixes de buscar-la. Quan corres al seu darrere, fuig de tu, atemorida. És quan avances, deixant que el cor sigui qui escriu la teva obra, quan comences a viure. És aleshores, quan ella, com si fos la teva ombra, et segueix vagis on vagis.

Podria parlar-vos de l'amor. Però què en sé jo, d'ell?, quan l'únic que en conec és el seu nom. Em preocupen aquells que diuen que el busquen, com si fos una essència dins d'una ampolla que anunciessin en algun aparador. Creuen en l'amor del que parlen

alguns cantants sense vida o el que ens venen en pel·lícules on, fins i tot, els actors s'odien abans de començar una nova escena. L'amor no es busca, l'amor es construeix dia a dia, a base de somriures plens de confiança i abraçades que no et deixen respirar. Què en sap la gent de l'amor?

Podria parlar-vos de tantes coses, que hauria de continuar escrivint sobre el terra o, fins i tot, potser hauria d'acabar esbossant paraules sobre la meva pell. Podria parlar-vos de tantes coses i, tot i així, acabaré parlant-vos de mi. Egocèntric, ¿veritat? Però suposo que ha sigut el temps el que m'ha deixat amb això.

Anys enrere, una noia d'ulls tristos i llàgrimes amagades en somriures falsos, va dir-me que vigilés, que algun dia, intentant arreglar a totes aquelles persones destrossades, acabaria tallant-me amb les seves peces afilades. Aleshores, no vaig donar-li importància alguna i, sens dubte, ella ha acabat tenint tota la raó del món. I és que aquells que es passen el dia ajudant als altres, també necessiten tenir algú al seu costat per tot. No és un crit d'auxili, encara que podria ser-ho, però el temps s'acaba i a vegades, ja no queda res.

És l'hora de dir-vos adéu, l'escenari comença a enfosquir-se.

Charles Chaplin va dir: la vida és una obra de teatre que no permet assajos... Per això, canta, riu, balla, plora i viu intensament cada moment de la teva vida... abans que el teló baixi i l'obra acabi sense aplaudiments.

Així que, a tots vosaltres, viviu!

Viviu sense pensar en el que diran, viviu per vosaltres mateixos i ningú més, perquè és la vostra vida, oi? Sigueu valents, no deixeu que us ensorrin, per molt difícil que sigui a vegades.

Així que, a tots vosaltres, viviu.

Viviu la vida que tants no han pogut viure.